

Ronaldo retroactiu

Mira quina coincidència. La setmana passada, mentre al Congrés dels Diputats es preparava la cruenta batalla de la "lleï del futbol", a Barcelona els directius del Barça negociaven "contra" els representants de Ronaldo la permanència del futbolista brasiler en l'equip. Batalla política i fitxatges multimilionaris de jugadors són dues cares de la mateixa moneda, però d'una moneda molt especial, perquè si es mira bé en surten més de dues, de cares.

Per començar, el *show* del Ronaldo i el Núñez i la borbateria de milions i milions de pèlles, l'acceptació pública i descarada dels paradisos fiscals en aquest tema, tot això, no hauria estat possible sense les televisions i la pugna per aconseguir els drets de les retransmissions esportives. No és un fenomen nou, perquè va començar anys enrere quan van aparèixer les primeres televisions autonòmiques, però mai s'havia arribat a una situació tan exagerada.

Aquesta temporada, els quatre equips catalans i valencians de primera divisió (Barça, València, Espanyol i Hèrcules) ingressaran uns 7.300 milions de pessetes en concepte de drets televisius: un 368 per cent més que la temporada anterior! Però les televisions públiques soles no haurien provocat aquesta situació. Els gestors de TVE, TV3, Canal 9... més bons o més dolents, són gestors de diners públics, dels contribuents.

Qui va fer saltar la banca van ser les televisions privades. Concretament, la lluita entre Polanco, *El País* i Canal Plus, d'una banda, i Asensio, *El Periódico* i Antena 3, de l'altra, que es van estirar dels cabells tant com van poder, fins que la lògica empresarial va imposar-se i va esclatar la traca final de la guerra del futbol: el pacte Polanco-Asensio. "Abans que prenguem mal tots dos, més val aliar-se", van pensar. Sàvia decisió. Tan

sàvia que al pacte va incorporar-se TV3, propietària dels drets del Barça, l'Espanyol i el Lleida.

La traca va ser tan sonora que la va sentir fins i tot l'Aznar des del seu despatx de la Moncloa. Els seus ajudants Francisco Álvarez Cascos i Miguel Ángel Rodríguez van sortir de polleguera: en el pacte del futbol

no hi havia cap mitjà de comunicació de la corda (TVE, *Abc*, *El Mundo*, *Las Provincias*...). Els va agafar la febre de "garantir la lliure competència" i la cosa va acabar el 29 de maig al Congrés, amb l'aprovació d'un projecte aberrant que a més a més és retroactiu i vol deixar sense efecte els contractes de Polanco, Asensio i TV3 amb els clubs de futbol.

Un espectacle (per a entesos) tan esperpèntic com el del Ronaldo i companyia negociant fins a les tantes per veure qui treu més calers a qui. Però aquest, el dels polítics barallant-se per la "lleï del futbol", és també lamentable. Perquè provoca el problema de qui pagarà les indemnitzacions per incompliment dels contractes entre les televisions i els clubs (acabarem pagant-ho els contribuents) i en canvi no resol cap dels autèntics problemes que ha posat de manifest la guerra pels drets televisius. I perquè utilitza una majoria parlamentària per perjudicar interessos empresarials, a benefici d'uns altres interessos empresarials, amb l'excusa de la "lliure competència".

Ni un sol pas per evitar la concentració de mitjans de comunicació en poques mans, que és l'autèntica amenaça per a la pluralitat. El bel·ligerant PP

d'Aznar, Álvarez Cascos i Rodríguez no ha donat ni un pas per això ni per a garantir en les televisions del futur la presència del català, el basc o el galleg. Ni per posar ordre en el mercat del futbol, que és capaç de provocar crisis polítiques i fins i tot de tenir la clau dels ingressos futurs d'algunes televisions autonòmiques. ■

JORDI FORTUNY

"Ni un sol pas per posar ordre en el mercat del futbol, capaç de provocar crisis polítiques i fins i tot de tenir la clau dels ingressos futurs de les televisions autonòmiques."

